

Lại Nói Chuyện Đường Thi.

01 – 146 (156).

(KỶ 12)

Cái sai lầm của bà Huệ Thu ở chỗ chỉ mới *biết được một chút – một chút* mà *ai* cũng có thể biết như bà, *nếu* đọc các sách giáo khoa Việt Nam nói về thơ Đường, mà tưởng rằng mình đã biết hết, hay không thì cũng biết nhiều rồi, đủ để nói VĂNG trên MẠNG!

Bên cạnh đó lại có những kẻ *bợ đỡ* bà như Hồ Công Tâm, phục bà lắm, gởi bài viết cũ của bà đi khắp nơi với cái đầu đề “*Xin khuyên những vị nghiên thơ Đường*” – và tiếp đó ca tụng bà Huệ Thu 1 câu thực chẳng phải biết nói làm sao: <Người viết bài Những Phá Cách Tài Tình Trong Thơ phải là người yêu Thi Ca và hiểu Thi Ca lắm vậy>.

Thiệt hết chỗ để *ca!* Hồ Công Tâm làm ơn “*không biết thì dựa cột*” cho thiên hạ nhờ!

Có những “người mà đến thế thời thôi” như thế *ca hát* bên tai – và rồi bà Huệ Thu cũng chẳng biết kể “ca” bà trình độ tới đâu, cứ thế mà tưởng mình rất tài giỏi, thương thay!

Nghe nói Hồ Công Tâm thường *tự hào* là *thi “bác” (bá), thi “chú” (thúc)* chi chi đó!

Cuối bài bà Huệ Thu viết:

– “Đây là những hiểu biết thô thiển của tôi về phá cách trong luật thi, xin các quý vị cao minh cho thêm ý kiến để học hỏi thêm”.

Bà Huệ Thu xin “ý kiến để học hỏi thêm”, *không biết có thiệt không đây?*

+ Bà NTND nào đó *chỉ mới nói* bà “trật niêm luật” bà *đã* ùng ùng nổi giận, nói xối xả một hơi, *nói tán loạn* một hồi về kiến thức thơ Đường của bà.... làm tôi *khiếp hãi* quá!

Bà Huệ Thu làm tôi nhớ tới Phạm Văn Bản, dịch giả cuốn “*Chân Lạp Phong Thổ Ký*”.

Trong lời mở đầu bản dịch Phạm Văn Bản viết:

– Như mọi công việc sách vở khác, và trong giới hạn thì giờ cùng sự hiểu biết hạn hẹp của một cá nhân, lẽ tất nhiên có những sai sót mà tôi chưa nhận thức

được khi hoàn thành bản dịch này. Kính mong quý độc giả chỉ giáo và tha thứ cho.

(Lời mở đầu, trang 04).

Nói vậy mà khi tôi “chỉ giáo” thì ông Phạm Văn Bân lên tiếng chửi rủa tôi! – Hành vi này mang tới hậu quả nào cho ông Bân thì mọi người đã rõ, tôi không nhắc lại ở đây.

~ Ở đây cũng thế, những ai đọc bài “NHỮNG PHÁ CÁCH TÀI TÌNH TRONG THƠ” của bà Huệ Thu cũng *thấy* liên thái độ *tự mãn* của bà ~ như ông Phạm Văn Bân, cứ tưởng cái biết của mình đã tới tuyệt đỉnh, không ai hơn nữa!

Bởi vậy không phải tự dung không tôi đặt vấn đề “*Không biết có thiệt không đây?*”.

&

Thêm vài giòng.... và vài giòng thêm.

Có *chuyện này* lẽ ra tôi không nói, thế nhưng, vì lẽ bà Huệ Thu có vẻ *tự mãn* ~ nhất là lên giọng kể cả muốn dạy thiên hạ, dạy đời, muốn làm thầy cả thiên hạ về thơ, khi viết:

– “Những người còn quá câu nệ vào luật thơ thì nên nhớ câu này : Tận tín thư bất như vô thư = tin hết vào sách thà đừng có sách còn hơn. Học nhưng phải có sáng tạo nhưng muốn sáng tạo phải biết cho tường tận trước đã.

Bất kể cái gì cũng cần phải học, phải có nguyên tắc. Và cũng phải hiểu, chưa có một nguyên tắc nào là vẹn toàn ! Học như thế mới là học”.

Cách đây cũng *một năm mấy* gì đó (tính theo *mốc* bài phê bình trước – *năm 2013*) bà Huệ Thu qua *xứ Úc* thăm ông Trần Thiện Hiếu, và tá túc tại nhà ông Trần Thiện Hiếu – ông này còn là bạn của ông Hà Thượng Nhân.

Bà qua được vài ngày thì chủ nhân tổ chức một buổi họp mặt ngâm thơ, đàn ca.

Tôi và nhà tôi cũng là khách trong buổi đó.

Trong buổi họp mặt này khi đề cập *thơ Đường* bà Huệ Thu *lúc đầu* thì nói thơ Đường làm khó lắm, và sau đó bà lại nói là dễ lắm! Tôi không nói gì, không có ý kiến gì.

Chuyện tới đó thì cũng thôi, qua đi. Khoảng 2, 3 ngày sau buổi họp mặt, 2 vợ chồng tôi đi chợ ở Bankstown thì *ngẫu nhiên lại gặp* ông Trần Thiện Hiếu và bà Huệ Thu ngồi ở quán cà phê, *quán* cà phê tên “*Nhớ*”, ở một cái bàn ngoài vỉa

hè. Ông Trần Thiện Hiếu gọi chúng tôi nhập bàn. Trong câu chuyện tôi nói với bà Huệ Thu thế này:

~ **Bữa** trước nghe chị nói **làm thơ Đường dễ lắm**, tôi ngửa miệng muốn nói, nhưng có đông người không tiện, bây giờ tôi xin hỏi chị, chị làm thơ Đường chị **có** biết điều được gọi là “**hưởng tự**” (響字) trong thơ Đường?

Và bà Huệ Thu trả lời tôi thế này: ~ **Anh cứ nói!** (Nguyên văn lời nói của bà Huệ Thu).

Bà **ngạo mạn** chẳng? – Có thể? **Bôi rôi** chẳng, **quê mắt** chẳng? – Cũng có thể?

Tôi biết ngay bà Huệ Thu không biết “**hưởng tự**” trong thơ Đường là **gì**, là điều thường được luận trong những tập **Thi thoại** của các học giả, thi gia luận thơ Đường các thời!

Tôi nghĩ bà **tự ái**, vì bà nghĩ rằng bà trông coi mục thơ cho một số diễn đàn bên Mỹ, và có lẽ nghĩ rằng mình **hiểu rõ thơ Đường hơn ai hết**, nếu không thì cũng hơn **nhiều**, và rất **nhiều người**. Bây giờ gặp **một người chẳng biết là ai** này hỏi 1 câu làm bà ngân ra!

Câu hỏi của tôi **rất giản dị, biết** thì bà Huệ Thu nói biết, **không biết** thì nói không biết!

Bây giờ bà Huệ Thu **nói kiểu đó** thì rõ ràng bà chẳng muốn HỌC người biết hơn mình!

Có trả lời **không biết** cũng chẳng có ai bắt bà phải học, phải hỏi **điều bà không biết** – và nhất là chẳng ai lại chê cười bà, vì chẳng có một ai biết hết mọi thứ!

Bà Huệ Thu không muốn biết điều bà chưa biết thì tôi không nói, ở buổi hôm đó!

Và ở đây tôi vẫn tiếp tục **không nói** cho bà Huệ Thu rõ “**hưởng tự**” là cái gì? – coi như **chưa bao giờ** tôi hỏi bà “**hưởng tự**” trong thơ Đường là gì. Tôi chỉ nói cho bà Huệ Thu biết 1 tập Thi thoại và 1 tập nghiên cứu về Đường thi nổi tiếng nói về “**hưởng tự**”, đó là:

~ “**Thương Lương Thi Thoại**” của Nghiêm Vũ (? - ?) thời Nam Tống (1127 - 1279).

~ “**Đường Âm Quý Thiêm**” của Hồ Chân Hanh (1569 - 1645) đời Minh (1368 - 1644).

Hồ Chân Hanh biên Bộ “**Đường Âm Thống Thiêm**”, gồm 10 **Tập**, lấy **Thập Thiêm Can** đặt tên Tập: **Giáp. Ất. Bính. Đinh. Mậu. Kỷ. Canh. Tân. Nhâm. Quý**.

9 Tập đầu, từ tập **Giáp Thiêm** tới **Nhâm Thiêm**, sưu tập **Đường thi**.

Tổng tập “**Toàn Đường Thi**”, Thánh tổ Khang Hi (1654 - 1722; tại vị: 1661 - 1722) triều Thanh (1644 - 1911) sắc soạn, đã căn cứ bộ “**Thống Thiêm**” trên đây mà biên soạn.

Tập cuối, “**Đường Âm Quý Thiêm**” chuyên nghiên cứu về **thể thơ, bình thơ**, cũng như tất cả những vấn đề liên quan **Đường thi**, như âm luật, thanh điệu, cú pháp, tác giả..... Vì tính cách quan trọng của Tập này cho nên người ta tách Tập này in riêng!

2 tập giảng luận cũng như bình phẩm **Đường thi** trên đây đã được nhiều nhà xuất bản ở **Lục địa, Đài Loan, Hương Cảng** in; sách đã ấn hành thì nhiều người cũng mua được, không riêng gì tôi – tức có nhiều người biết “**hưởng tự**” trong **Đường thi** là gì?

Nếu như bà Huệ Thu thực sự có tâm HỌC HỎI, như bà dạy người ta trong Bài viết này của bà, thì bà cứ đi tìm những người biết Hán văn có 2 tác phẩm trên mà hỏi!

Sự việc ở quán cà phê với câu nói “**trịch thượng**” của bà Huệ Thu trả lời tôi cho **tới đây** – **tới quán cà phê “NHỚ”**, rồi cũng thôi, cũng qua đi!

Có điều, **không may** cho bà Huệ Thu là phe nhóm bà có 2 ông phục bà **lắm, bợ đỡ** bà đến độ lộ bịch, có lẽ trong một lúc nổi giận, vì có **ai** đó trong phe nhóm khác **chê** bai bà làm thơ “**thất niêm**”, “**thất luật**” chi chi đó... mà gởi một **bài viết cũ** của bà – **dính kèm** những **lời bợ đỡ** bà, và chê bai thậm tệ, đúng hơn là mạt sát, những người chê bà cho diễn đàn “**Phố Năng**” (ở Úc), diễn đàn này lại chuyển vào hộp thư của tôi.

Và thế thì cái câu bà viết cuối bài: “Đây là những hiểu biết thô thiển của tôi về phá cách trong luật thi, xin các quý vị cao minh cho thêm ý kiến để học hỏi thêm.” cũng đến chỉ là 1 câu nói **xanh, đỏ, tím, vàng, màu mè**, như “**gió lùa nhà trống**”, **giả dối!** – cũng như Phạm Văn Bản bà Huệ Thu nghĩ nếu có sai thì bà cũng chỉ sai lặt vặt! ~ Không ngờ...!

Và như vậy, không phải tự dung không mà ở đoạn trước tôi nói “**có thiệt không đây?**” khi dẫn lại cái câu cuối bài viết của bà trên đây.

Thái độ của bà Huệ Thu không biết “*hưởng tự*” là gì bà cũng đã không thèm hỏi, ở đây tôi nói Hỏi chứ chưa nói Học, thì người nào cũng đến ngghi ngờ câu nói của bà; như thế thì làm sao bà chịu nhận “ý kiến” của người đề “học hỏi thêm” đây!

Kể ra chuyện thực tế này để thấy người ta cứ nói là phải Học, Học,... và khuyên và dạy người phải học, “bất kể cái gì cũng cần phải học”, và phải **HỌC** như **THẾ NÀO**, như bà Huệ Thu đây trong Bài “**NHỮNG PHÁP CÁCH TÀI TÌNH TRONG THƠ**”, thế nhưng đụng trong thực tế *rất ít người* làm được những gì mình khuyên, mình dạy, người khác!

[9++....].

Sau bài viết này của tôi, dầu *tự ái*, không phải lên tới trời, *mà có vượt khỏi trời* đi nữa bà Huệ Thu cũng phải HỌC, học những *kiến thức* về **Đường thi** tôi dẫn ở đây – nhất là 2 bài **Từ** của Hồ Xuân Hương bà dẫn lại và lấy Luật thi nhận định tán loạn!

Thiên hạ bao la, bà không gặp tôi thì *sớm* hay *muộn* bà cũng *gặp một người nào đó* dạy cho bà một bài học về kiến thức Đường thi, và về sự khiêm tôn khi ra ngoài!

Tóm lại, HỌC thoải mái bà Huệ Thu không chịu, để rớt cục phải HỌC trong cay đắng!

Bài viết này, trước đây sau khi đưa lên diễn đàn thì ngẫu nhiên tôi gặp lại một bà cũng có mặt trong bữa ngâm thơ ca hát ở nhà ông Trần Thiện Hiếu; khi nhắc về bà Huệ Thu bà này nói với tôi như sau: ~ Bà ta nói chuyện thơ có vẻ tự tin lắm!

Tôi hiểu ý bà này là “bà (Huệ Thu) có vẻ kiêu ngạo lắm”!
Nói “*tự tin*” là cho nhẹ đi, tránh dùng tiếng “kiêu ngạo”.

Cái kẻ được gọi là “**thi chú**” Hồ Công Tâm bợ đỡ bà Huệ Thu:

– “Người viết bài **Những Pháp Cách Tài Tình Trong Thơ** phải là người **yêu Thi Ca** và **hiểu Thi Ca** lắm vậy”.

Tới đây thì cái “**hiểu Thi Ca**” của bà Huệ Thu có lẽ thiên hạ, nhất là Hồ Công Tâm, hẳn biết nó như thế nào lắm vậy! Nịnh bợ vừa thôi, Hồ Công Tâm!

Hồ Công Tâm lại mặt sát 2 ông Ngô, Đặng là “đã tự mình cô lập mình, **bịt tai nhắm mắt** không chịu **học hỏi** trong tình thần tiếp thu cởi mở nên mới **roi vào** tình trạng **thoái hoá** như vậy. Một trường hợp **bệnh hoạn tâm thần** đáng thương hại”.

Coi lại đi nhé, Hồ Công Tâm, “bà chủ” Huệ Thu của “*kẻ xin việc*” Hồ Công Tâm có chịu “*học hỏi*” hay không, hay cứ lơ mơ “*bịt tai, nhắm mắt*” nghĩ rằng mình “nhất thiên hạ”!

Và tới đây thì thiên hạ rồi cũng *rõ* luôn cái “*học hỏi trong tinh thần tiếp thu cởi mở*” của bà Huệ Thu nó như thế nào! Tôi không hiểu bà Huệ Thu hiểu chữ “*HQC*” như thế nào?

Tôi không rõ rồi ai “*bệnh hoạn tâm thần đáng thương hại*” hơn ai? Hồ Công Tâm?

Phật dạy đại Bồ tát khi tu hành thì phải “*trụ vị tức tâm*” — “*trụ tâm ở chỗ chưa đủ*”.

(*Hoa Nghiêm Kinh*. XXVII. Thập Định phẩm).

Khi đó, trong việc *tu học* bà Huệ Thu mãi “*trụ tâm ở chỗ mãi tức*” thì thử hỏi *làm sao* bà chịu học hỏi người khác, để có thể tiến xa được? [...++9].

Bà nghĩ một cách ngạo mạn rằng nếu học thì thiên hạ học bà, bà không học nơi ai hết!

Một điểm sau hết: ~ Bài của bà Huệ Thu ghi là “Thẻ loại: biên khảo”, thế nhưng độc giả không thấy bà ghi tài liệu tham khảo! Đã gọi là *biên khảo* thì *luôn luôn phải có* tài liệu tham khảo. Vậy thì bà Huệ Thu tra cứu ở đâu? Hay là bà chỉ đi “khảo” mấy ông *vớ vẩn* ù ù cạc cạc về *Cổ học* Trung Quốc như ông “bác vật” Nguyễn Xuân Vinh?

Những gì tôi nói trên đây về *Đường thi* chỉ là *một phần* kiến thức *rất nhỏ* trong những tập *Thi Thoại* tôi có trong tay (hơn 60 tập *Thi thoại*), chưa kể những kiến thức ghi chép trong các Bộ *Văn học sử* Trung Hoa, và đây đó những lời bình phẩm *Đường thi* được ghi lại trong những tập Bút ký của danh nhân, học giả Trung Hoa các thời trước.

Thi Thoại là những *tác phẩm chuyên môn* của các học giả, thi nhân luận bình *thơ*, và bình đủ *mọi* góc độ, và cả những giai thoại về các thi nhân có tiếng, chẳng hạn chuyện Lý Bạch làm bài thơ giỡn, chê Đỗ Phủ khổ sở gò ép trong khuôn khô Luật thi đến *óm o* gây mòn dẫn trong tập *Thi thoại* “*Bản Sự Thi*” tôi đã dẫn ở một đoạn trước.

Thời chúng ta đây không còn những tài hoa như Lý Bạch, Đỗ Phủ, như Nguyễn Du, và Cao Bá Quát, và Nguyễn Khuyến.....

Cái tài hoa của những thi nhân này một phần do “vốn sẵn tính trời”, nhưng tính trời vẫn *chưa đủ*, lại *phải thêm vào đó* một phần *kiến thức, học hỏi* nữa. Cứ đọc

Thi, Từ của những thi nhân nêu trên chúng ta thấy rất rõ cái kiến thức của họ là như thế nào!

Thơ của người đời nay phần nhiều là thứ *thơ* mà tôi gọi là thơ “*vần vật*” – như bài dịch bài “*Khúc Giang*” thứ 2 của Tản Đà tôi dẫn và phê bình trong bài viết này.

Người thời nay làm thơ Đường, dịch *Đường thi*, kiếm được một vần thấy đặc ý, nhưng lần xuống dưới thì đến loay hoay tìm *những chữ hợp vần*, cuối cùng bị *vần nó vật*, để viết ra những chữ nhiều lúc thực ngây ngô. Tôi nói “*thơ vần vật*” là vậy!

Bà Huệ Thu làm thơ Đường thì cứ làm, cứ tự nhiên, nhưng nếu bà muốn rớ tới chuyện luận bình *Đường thi* nói riêng – và *Thơ* nói chung thì, đây là *tôi nói thực*, bà *chưa đủ* khả năng, chưa có đủ kiến thức đâu, *còn lâu lắm!*

Và với thái độ *tự mãn* của bà, không thèm học hỏi người khác – như trong câu chuyện thực tế tôi nhắc lại ở trên, thì *thời gian này còn lâu hơn nữa* – nếu không muốn nói là *không bao giờ!* Có 2 cái “*TỰ*” làm cho người ta không tiến cao hơn, xa hơn, thậm chí thoái bộ, hết kiếp hết đời cũng vậy: – “*TỰ ÁI*” và “*TỰ MÃN*”!

Ở kẻ *tự mãn* thì *cái chi* cũng *đầy* cả: – *Đầu đầy, tai đầy, mắt đầy, bụng đầy*, bởi vậy không nhận thêm được chút gì cho *thân, tâm* mình!

Có một câu tôi rất thích trong số nhiều câu:
~ *Ứng phát như dĩ thực giá tâm, năng đề hạ cố.*
/ *Hoa Nghiêm Kinh*. XXXIX. Nhập Pháp Giới /.

~ *Phải phát tâm như cây lúa chín, vì có thể hạ thấp.*

Bà Huệ Thu cứ như *cây lúa xanh* vươn cao thì làm sao đây?
[10++....].

Lại một câu nữa trong *Kinh Hoa Nghiêm*:

~ *Ứng thường tinh tấn vô hữu hưu tức, ưng quán tự thân thiện căn tiền thiếu.*
/ *Hoa Nghiêm Kinh*. XXVII. Thập Định /.

~ *Phải thường tinh tấn không có thôi nghỉ, phải quán tự thân thiện căn kém ít!*

Việc TU cũng như việc HỌC, bà Huệ Thu lại “*thôi nghỉ*” giữa chừng, lơ mơ tưởng rằng về *Đường thi* mình *không còn gì để* HỌC nữa!

Bà Huệ Thu lại “*xét tự thân*” và cho rằng hiểu biết về *Đường thi*, về *Thơ*, của mình *đã* tới nơi tới chốn, đã đầy, đã nhiều lắm rồi, không còn chỗ chứa nữa!

Bà xướng họa thơ với ông Hà Thượng Nhân, cho mình là nhất, coi trời nhỏ xíu, lại nữa gần đây tôi thấy một ông mà một số người xưng tán là “*đại nhà thơ*” viết một bài về bà với cái tựa đại khái là “*vài lời tâm cảm với Huệ Thu*” chi chi đó, và rồi, bên cạnh đó có vài bà, vài cô viết ca bài “NHỮNG PHÁ CÁCH TÀI TÌNH TRONG THƠ” của bà... tất cả làm bà đặc ý *chơi vui giữa trời*... tiếc rằng bà Huệ Thu lại không có cánh, cho nên....

Từ lúc bà viết bài “NHỮNG PHÁ CÁCH TÀI TÌNH TRONG THƠ” năm 2008 cho *tới lúc* tôi thấy bài viết của bà năm 2013 (do 1 Hồ Công Tâm nịnh bợ gởi đi tứ tung) rồi sau đó phê bình, rồi có ông nào, bà nào, và cô nào.... thấy được *những cái sai* của bà?

Không nói cao siêu, khó khăn, chỉ nói những *cái Sai hết sức căn bản*, như những chữ trong một vài bài thơ, những bài thơ mà đã đọc *Đường thi* thì *tới ai* cũng biết, *vì* đây là những bài nổi tiếng của những *thi nhân lớn* như *Đỗ Phủ*, *Lý Bạch*, nhưng bà Huệ Thu vẫn trích dẫn *sai* rất “*thoải mái*”. Trước khi đưa Bài viết lên diễn đàn thì chắc hẳn bà đã đưa cho những người quen biết có “*máu mặt*” của bà duyệt đọc trước, coi *có chỗ nào* sai sót hay không; nhưng rồi chẳng ông nào, bà nào trên đây thấy được hết!

Do đó mà bà Huệ Thu tưởng rằng *những gì bà viết ra* là đúng, là nhất rồi, *để rồi* cứ thế coi trời chỉ bằng cái nắp nồi!

Có lần tôi đọc được một *bài viết* của một ông, đại khái nhắc lại một vài kỷ niệm về ông Hà Thượng Nhân (lúc ông đã qua đời), trong đó tác giả *kể* một câu chuyện là có lần bà Huệ Thu có tiệc chi đó có mời ông Hà Thượng Nhân, người kể chuyện chờ ông đến có *hoi trễ* một chút thì bà Huệ Thu ra đứng *chặn ngay cửa* không cho ông vào, thế là ông đành phải trở về! Không nghe tác giả nói ông Hà Thượng Nhân có giận hay không?

Bà Huệ Thu *ngạo mạn* là *như vậy* đó!

Ông Hà Thượng Nhân dễ dãi coi bà như *đàn em văn nghệ*, nhưng, *bà phải hiểu* rằng ngoài chuyện thi văn, về mặt giao tiếp xã hội ông đáng *bạc* cha chú, *sợ* là cha bác nữa là khác, của bà! NHỚ!

Ở đây tôi *không có chủ ý* nói chuyện *riêng tư, cá nhân* của bà Huệ Thu, dầu *chuyện* ông kia *kể lại đã* đưa lên INTERNET, *không còn là riêng tư* nữa, tôi chỉ *nhằm* đề cập cái tánh ngạo mạn của bà Huệ Thu, nhất là trong lãnh vực thi văn!

Tánh này làm bà thấy về THƠ ai cũng kém hơn bà hết!

Bây giờ *ngồi nghĩ lại*, khi gặp bà ở Quán cà phê “**NHỚ**” tôi hỏi bà về “*hưởng tự*” trong *thơ Đường* có thể (*có thể thôi*) bà Huệ Thu *nghĩ rằng* tôi “*ngáp phải ruồi*”, đọc được cái điều “*vớ vẩn*” này (*hưởng tự*) “*ở đâu đó*” mà đem ra “*đổ*” bà!

Với cái *kiến thức* về *thơ Đường* của bà, *có nằm mộng* bà cũng không sao thấy được điều gọi là “*hưởng tự*”, và rất nhiều, nhiều, điều khác nữa trong lãnh vực Đường thi! Bà Huệ Thu thường nghĩ rằng *kiến thức* Đường thi của bà đã tới *tuyệt đỉnh, có gì* mà bà không rành rẽ? – “*bình, bình / trắc, trắc*”, rồi “*niêm*”, rồi “*đối*”... bà thuộc lầu lầu, và rồi “*phá cách, thất niêm*”... bà Huệ Thu nói vanh vách, để rồi *chùng đã* “*nổi hung*” lên bà nói ào ào, giảng dạy Đường thi tán loạn cho khắp cả thiên hạ! ~ *Khiếp thực!*

Trở lại câu chuyện ở Quán cà phê “*Nhớ*”.

Thứ nhất, tôi không “*đổ*” bà, mà sẵn dịp tôi chỉ *muốn dạy bà* một bài học về *kiến thức* Đường thi, và sự khiêm tốn, mà tôi không tiện nói trong tiệc ở nhà ông Trần Thiên Hiếu sau khi *nhận xét được thái độ kiêu hãnh* của bà – dẫu sao, cũng như tôi, và khá nhiều người khác nữa, bà là khách – và là *khách quý*, của chủ nhân, làm *bẽ mặt bà* lúc đó là bất lịch sự, là không phải đối với gia chủ!

(Bà Huệ Thu không muốn học riêng, rốt cục chỉ còn cách viết bài này!).
Tiếp đến, tôi không “*ngáp phải ruồi*” như bà *có thể nghĩ* lúc đó, tôi chỉ “*bắt ruồi*” thôi!

(còn tiếp)

Minh Di

Nguồn: https://www.hon-viet.co.uk/MinhDi_LaiNoiChuyenDuongThi5.htm

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN
www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9000 TÁC PHẨM